

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/401/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5612210802
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 12. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2013:5612210802.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Urbanovej a členov senátu JUDr. Yvetty Dzugasovej a Mgr. Miroslavom Šeptákom, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného spoločnosťou: Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 7C/247/2012-69 zo dňa 10. 05. 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 7C/247/2012-69 zo dňa 10. 05. 2013 p o t v r d z u j e .

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu zamietol. Súčasne vyslovil, že žalovanému náhradu trov konania nepriznáva.

Z dôvodov tohto rozhodnutia vyplýva, že okresný súd v súlade s ust. § 101 ods. 2 O. s. p. konal a rozhodol na pojednávaní v neprítomnosti účastníkov a právneho zástupcu žalobcu, ktorí mali doručenie predvolania na pojednávanie riadne a včas vykázané. V rámci dokazovania sa súd oboznámil s obsahom listín založených v spise, ako aj s obsahom pripojeného spisu Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 5Er/549/2009, pričom zistil a ustálil nasledovný skutkový a právny stav:

Z obsahu exekučného spisu vyplýva, že Okresný súd Liptovský Mikuláš poverenie nevydal v 15-dňovej zákonnej lehote na vydanie poverenia - žiadosť o udelenie poverenia mu bola doručená dňa 24. 07. 2009, poverenie bolo vydané dňa 14. 12. 2009. V predmetnom konaní však exekučný súd postupoval v zmysle platnej legislatívy účinnej v čase podania návrhu na vydanie poverenia (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení do 31. 05. 2010), keď preskúmaval žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a samotný exekučný titul - rozsudok vydaný Stálym rozhodcovským súdom dňa 11. 05. 2009 pod sp. zn. SR 00247/09 a k uvedenému preskúmaniu bolo nevyhnutné vyžiadať si od súdneho exekútora predloženie zmluvy o úvere, čo súd učinil výzvou zo dňa 24. 09. 2009 s tým, že samotný žalobca (v pozícii oprávneného) písomnosťou doručenou súdu 19. 10. 2009 požiadal súd o predĺženie lehoty na vybavenie žiadosti o 60 dní, ktorá mu bola postúpená súdnym exekútorom. Písomnosťou zo dňa 18. 11. 2009 žalobca žiadal o informáciu o stave konania. Následne dňa 02. 12. 2009 žalobca doručil exekučnému súdu zmluvu o úvere a dňa 14. 12. 2009 súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie. Uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 25. 02. 2013 bola exekúcia zastavená z dôvodu absencie exekučného titulu spôsobilého na vykonanie exekúcie.

Zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej aj „zákon č. 513/2003 Z. z.“) vo svojich ustanoveniach taxatívne vymedzuje podmienky úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody pri ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci: nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

V prerokovávanej veci si žalobca uplatnil náhradu majetkovej škody vo výške 125,00 Eur a nemajetkovú ujmu v peniazoch vo výške 1.100,00 Eur z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu (v exekučnej veci Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 5Er/549/2009), ktorý nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnom konaní v zákonom stanovenej lehote. Súd I. stupňa konštatoval, že žalobca predovšetkým nepreukázal naplnenie primárneho atribútu zodpovednostného vzťahu, a to nesprávny úradný postup. Jeho tvrdenie o nevydaní poverenia na vykonanie exekúcie exekučným súdom po dobu viac ako 20 mesiacov nebolo pravdivé. Z pripojeného exekučného spisu bolo jednoznačne preukázané, že k vydaniu poverenia došlo po uplynutí 4 mesiacov a 21 dní. Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty (v danom prípade nevydanie poverenia v lehote 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora) sa nepovažuje automaticky za porušenie základného práva účastníka konania, keďže je potrebné zohľadniť všetky okolnosti prípadu. Nerešpektovanie lehôt ustanovených zákonom aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu samo o sebe nemusí znamenať porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru. Môže byť významné pri hodnotení, či sa celé konanie skončilo v primeranej lehote (Wiesinger v. Rakúsko, séria A č. 213). Je potrebné uviesť, že poverenie na vykonanie exekúcie nepredstavuje skončenie konania a uplynutie času v trvaní 4 mesiacov a 21 dní mohlo byť právne významné pri hodnotení primeranosti dĺžky celého konania. Žalobca však ani minimálnym spôsobom neodôvodnil zásah do jeho práva prekročením lehoty na vydanie poverenia na 4 mesiace a 21 dní, keďže v žalobe tvrdil nevydanie poverenia po dobu dlhšiu ako 20 mesiacov. Rozdiel medzi tvrdeným oneskorením súdu uvedený v žalobe a skutočným uplynutím doby (4 mesiace a 21 dní) je výrazný a podstatný. Vyvracia už samotný skutkový základ primárneho atribútu zodpovednostného vzťahu, v dôsledku čoho preukazuje bezúspešnosť žaloby. Po poskytnutí nevyhnutnej súčinnosti žalobcu, zaslaním požadovanej zmluvy o úvere dňa 02. 12. 2009, došlo zo strany exekučného súdu k vydaniu poverenia na vykonanie exekúcie dňa 14. 12. 2009, t.j. v zákonom stanovenej lehote 15 dní. Okresný súd zároveň zdôraznil, že pre záver o zbytočných prietahoch exekučného súdu nestačí len samotné prekročenie 15-dňovej lehoty, ale aj naplnenie ďalších relevantných okolností prípadu. Medzi takéto okolnosti patrí správanie sa oprávneného, jeho súčinnosť, iné procesné prekážky, vrátane ďalšieho priebehu konania, postupu exekútora a exekučného súdu. Novelizovaná právna úprava ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. s účinnosťou od 01. 01. 2013 explicitne zakotvila už aj požiadavku posúdenia nesprávneho úradného postupu v závislosti od výsledkov právoplatných rozhodnutí označených súdov (Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu alebo Ústavného súdu SR) alebo vybavenia sťažnosti na prietahy, prípadne žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy.

Prvostupňový súd zdôraznil, že nemožno opomenúť správanie sa samotného žalobcu, vzhľadom na potrebu prihliadania na konkrétne okolnosti prípadu v zmysle platnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu SR. Predovšetkým štát nezodpovedá za správanie sa účastníka konania ako poškodeného. Primeraná rýchlosť konania je jednou z podmienok spravodlivého procesu v širšom zmysle slova. Príliš dlhé konanie ohrozuje jeho účinnosť, pričom pomalá spravodlivosť je považovaná za odmietnutú spravodlivosť. Rýchlosť však neznamená prenáhlenosť. Konanie musí byť čo najrýchlejšie, ale tak, aby tým neutrpela jeho kvalita. Rýchlosť nesmie ísť na úkor riadneho výkonu spravodlivosti a rešpektovania ostatných základných princípov konania (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu Neumeister v. Rakúsko zo dňa 27. 12. 1968 a tiež rozhodnutie vo veci Bodaerdd v. Belgicko zo dňa 22. 10. 1992). Dohovor taktiež ráta s tým, že konanie sa nemá príliš unáhliť. S poukazom na tzv. interpretačnú právoplatnosť judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu bolo preto elementárnou povinnosťou exekučného súdu náležite skúmať podmienky vydania poverenia, s čím je spojené plynutie času. Aplikácia komunitárneho práva v oblasti noriem na ochranu spotrebiteľa predstavovala prelomenie predchádzajúcej súdnej praxe aj v oblasti exekučného konania, osobitne v období pred legislatívnymi zmenami Exekučného poriadku, smerujúcimi k úplnej transpozícii smerníc európskeho práva. Okresný súd poukázal na viaceré rozhodnutia Európskeho súdneho dvora v Luxemburgu (Asturcom Telecommunicationes C-40/08; Oceano Grupo Editorial a Salvat Editores, C-240/98 až C-244/98, Mostaza Claro, C-165/05, ako aj POHOTOVOSTĚ, s.r.o. proti Ivete Korčkovskej, C-76/10 zo dňa 16. 11. 2010), z ktorých vyplýva povinnosť súdu ex offio skúmať nekalé podmienky v spotrebiteľských zmluvách aj v štádiu núteného výkonu právoplatného rozhodcovského

rozhodnutia vydaného bez účasti spotrebiteľa, povinnosť aj bez návrhu posúdiť nekalú povahu sankcie obsiahnutej v zmluve o úvere uzavretej poskytovateľom úveru so spotrebiteľom a uplatnenej v tomto rozhodnutí, ak tento súd má na tento účel k dispozícii nevyhnutné informácie o právnom a skutkovom stave a podľa vnútroštátnych procesných pravidiel môže uvedený súd vykonať takéto posúdenie v rámci obdobných konaní na základe vnútroštátneho práva. V prípade, že súd zistí nekalú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, je jeho úlohou vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho vyplývajú podľa vnútroštátneho práva, s cieľom ubezpečiť sa, že tento spotrebiteľ nie je viazaný touto podmienkou. Bolo preto povinnosťou exekučného súdu postupovať v súlade s právnou úpravou na ochranu spotrebiteľa a v súlade s judikatúrou komunitárneho práva, v dôsledku čoho objektívne nemohlo dôjsť k dodržaniu zákonom stanovenej lehoty na vydanie poverenia. Nedodržanie uvedenej zákonom stanovenej lehoty však nemohlo byť na úkor riadneho výkonu spravodlivosti, rešpektovania základných princípov konania, najmä kompenzovania nerovného vzťahu medzi spotrebiteľom a dodávateľom služby (posudzovaním nekalých podmienok zmluvy). V predmetnom exekučnom konaní následne došlo aj k zastaveniu exekúcie v plnom rozsahu. Okresný súd zdôraznil, že finálna legislatívna úprava ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení neskorších predpisov vyňala vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov zo zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia od doručenia žiadosti súdneho exekútora, a to práve v dôsledku správania sa podnikateľských subjektov (vrátane žalobcu) vo vzťahu k nerešpektovaniu noriem na ochranu spotrebiteľa. S poukazom na uvedené skutočnosti výkon práva žalobcu bol aj v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka) predstavujúci účelovo vykonštruovaný nárok obsahujúci nepravdivé tvrdenia (okrem plynutia lehoty na vydanie poverenia, aj tvrdenie o zániku povinného). Nemožno prehliadať ani množstvo žalôb rovnakého typu podaných žalobcom na súdoch SR, bez preukázania legitímneho cieľa a hodnotového výkladu práva.

Z dôvodu nepreukázania základu nároku zodpovednosti žalovaného za vznik škody, nebol daný žiaden dôvod vykonávať súdom ďalšie dokazovanie a zaoberať sa námietkami vo vzťahu k ďalším atribútom zodpovednostného vzťahu, vrátane námietky premičania (vzťahujúcej sa na iné obdobie vymedzené žalovaným). Nebol taktiež dôvod na vydanie medzitýmneho rozsudku, ktorý má svoje opodstatnenie len v prípade preukázaného základu nároku. V čase vyhlásenia rozsudku už došlo k uplynutiu zákonom stanovenej lehoty v súvislosti s predbežným prerokovaním nároku.

O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. a žalovanej, ktorá bol v konaní úspešná, ich náhradu nepriznal, keďže tieto si nevyčísľila a z obsahu spisu jej vznik žiadnych trov nevyplýva.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia vecí okresnému súdu na ďalšie konanie.

Poukázal na koncepciu spravodlivého súdneho konania zahŕňajúceho právo na kontradiktórne konanie, v rámci ktorého musia mať strany možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim, s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Odvolateľ tiež namietal, že pred vynesení rozhodnutia nebol oboznámený ani s listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a k vykonanému dokazovaniu sa nemal možnosť vyjadriť a navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. V danej veci podľa žalobcu nebolo možné rozhodnúť bez jeho účasti na pojednávaní, keďže trval na osobnej účasti svojho zástupcu na pojednávaní a zároveň riadne a včas požiadal o jeho zrušenie z dôležitého dôvodu (keďže podľa jeho názoru vo veci koná nezákonný sudca) a preto nebol daný dôvod pre postup súdu v konaní podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p. Navyše, v situácii, kedy bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie navrhnutým dôkazom - listinami založenými v exekučnom spise, mal súd umožniť žalobcovi uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým aj právnym otázkam nastoleným samotným súdom. Pokiaľ vnútroštátny súd dospel (podľa odvolateľa na základe dokazovania, ktorého obsah, rozsah si bez akéhokoľvek dôvodu určil sám) k záveru, že existuje okolnosť brániaca vydať pre žalobcu pozitívne rozhodnutie, musí vo všeobecnosti o tom informovať účastníkov konania v spore a umožniť im, aby sa k tomu vyjadrili. Upozornil, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise.

Zároveň žalobca poukázal na svoje podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uvedené rozhodnutie krajského súdu bolo podľa odvolateľa vydané v rozpore s ustálenou judikatúrou v iných krajských súdoch v skutkovo

a právne totožných veciach. Zároveň je v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR, Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Žalobca zdôraznil, že podal ústavnú sťažnosť vo veci porušenia jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu.

Žalobca zotrval na tvrdení, že zákonom stanovená lehota na vydanie poverenia v predmetnom exekučnom konaní nebola exekučným súdom dodržaná, čo potvrdzuje aj odôvodnenie napadnutého rozsudku. V dôsledku toho bol v súdnej veci preukázaný žalobcom tvrdý nesprávny úradný postup, spočívajúci vo viacerých skutočnostiach, a nielen jednej z nich. Konajúci súd sa mal preto vysporiadať pri rozhodovaní vo veci so všetkými vytykanými zložkami nesprávneho úradného postupu.

Žalovaná zostala v odvolacom konaní nečinná.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal k tomu oprávnený účastník konania (§ 201 veta prvá O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom ust. § 212 ods. 1, 2 písm. b) O.s.p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 214 ods. 2 a § 211 ods. 2 O.s.p. rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Primárne je zo strany odvolacieho súdu potrebné poukázať na zodpovednosť žalobcu za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). V tejto súvislosti je zjavné, že (nepochybne z dôvodu predkladania enormného množstva typových podaní žalobcom na súdy), že (hmotno-právne) odvolacie dôvody nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. V odvolaní žalobcu niet jedinej zmienky (tobôž protiargumetnácie) vo vzťahu k argumentácii okresného súdu obsiahnutej v napadnutom rozhodnutí, že pri rozhodovaní Okresného súdu Liptovský Mikuláš v exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 5Er/549/2009, z ktorej si uplatňuje svoj nárok žalobca žalobou v tomto súdnom, v štádiu konania o žiadosti o udelenie poverenia, nebola síce dodržaná zákonná lehota na vydanie poverenia, čo však nemožno považovať za nesprávny úradný postup, v dôsledku ktorého by žalobcovi mala vzniknúť materiálna škoda vo výške 125,00 Eur a náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 1.100,00 Eur s poukazom na jednotlivé ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z.. Nedodržanie uvedenej zákonom stanovenej lehoty však nemohlo byť na úkor riadneho výkonu spravodlivosti, rešpektovania základných princípov konania, najmä kompenzovania nerovného vzťahu medzi spotrebiteľom a dodávateľom služby (posudzovaním nekalých podmienok zmluvy). Žalobca teda v konaní predovšetkým nepreukázal naplnenie primárneho atribútu zodpovednostného vzťahu, a to nesprávny úradný postup. Odvolací súd nie je oprávnený preskúmať prvostupňové rozhodnutie na základe iných, než účastníkom konania v odvolaní vznesených námietok.

Podstatná časť odvolacích námietok žalobcu je založená na tvrdení, že vo veci nerozhodoval nestranný sudca. Krajský súd v Žiline, ako súd nadriadený, rozhodol uznesením č.k. 10NcC/34/2013-17 zo dňa 23. januára 2013, že zákonná sudkyňa Okresného súdu Liptovský Mikuláš JUDr. Gabriela Brišková nie je vylúčená z pojednávania a rozhodovania vecí. Od vydania tohto rozhodnutia, v ktorom nadriadený súd podrobne uviedol dôvody, pre ktoré zákonnú sudkyňu možno považovať za nestrannú zo subjektívneho aj objektívneho hľadiska, nedošlo ku žiadnym novým skutočnostiam majúcim vplyv na nestrannosť zákonnej sudkyne, preto je argumentácia odvolateľa o konaní vylúčeného sudcu bezpredmetná. Nad rámec uvedeného odvolací súd dopĺňa, že aktuálna aplikačná prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný, profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstupu, pričom samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup, na ktorom sudca vykonával aj svoju funkciu, nezakladá pomer sudcu k veci, teda dôvod pre jeho vylúčenie.

Je nutné rozlišovať medzi pojmom „súd“ a „sudcovia“ a z hľadiska zásad spravodlivého procesu citlivo zvažovať ich vzťah v posudzovaných súvislostiach. Nezodpovedá právnym pomerom priliehavosť názoru o mechanickom vzťahu medzi súdom a sudcami tohto súdu. Vzťah sudcov je pri výkone rozhodovacej činnosti riadený princípom prezumpcie nezávislosti súdnej moci, ktorá nepodlieha subjektívnym pocitom sudcov pri ich rozhodovaní a nie je ničím zaťažovaná v ich postojoch voči súdu. Pôsobenie sudcov na určitom súde je vždy objektívne dané, len samá táto skutočnosť nemôže byť dôvodom ich vylúčenia. Sudcovia ako reprezentanti verejnej moci by tak a priori stáli vo svetle spochybňujúcim ich profesionálne schopnosti. Vzájomný vzťah medzi sudcom a súdom nie je vzťahom

zamestnaneckým alebo služobným. Vymenovaním za sudcu vzniká a zánikom funkcie sudcu zaniká osobitný vzťah sudcu k štátu, z ktorého vyplývajú vzájomné práva a povinnosti sudcu a štátu. Sudca je pri výkone funkcie sudcu nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietahov, len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom (§ 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z.). Nezávislosť sudcu je nevyhnutné vnímať aj ako nezávislosť v rámci samotnej súdnej moci, celého súdneho systému, aj konkrétneho súdu na ktorom sudca pôsobí. Iba takéto chápanie nezávislosti je predpokladom nestrannosti sudcu, ktorú nesmie nikto ohroziť (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Nc 86/2011 zo dňa 24.11.2011). Sudca je povinný v každej súdnej veci zachovávať vecný a profesionálny prístup, potrebnú dávku odstupu, pričom samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu (keď v prejednávanej veci zákonný sudca nekonal a nerozhodoval v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu), nezakladá pomer sudcu k veci, a teda neexistuje dôvod pre vylúčenie zákonnej sudkyne JUDr. Gabriely Briškovej z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci.

Odvolací súd nespochybňuje, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo účastníka byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásadu kontradiktórnosti však nemožno vykladať absolútne, resp. formalisticky, ale len vo väzbe s ostatnými zásadami/ustanoveniami procesného predpisu. Predovšetkým účastník konania realizuje svoje procesné práva v rámci súdneho pojednávania, na ktoré bol žalobca riadne a včas predvolaný, pričom o možnosť ich uplatnenia sa obral sám svojím postupom - bezdôvodnou neúčastou na súdnom pojednávaní. Termín pojednávania (10. 05. 2013) prvostupňový súd vytýčil dňa 11. 04. 2013 a žalobcovi bolo toto predvolanie doručené prostredníctvom jeho právneho zástupcu dňa 25. 04. 2013 (č.l. 25 spisu). Až dňa 10. 05. 2013 o 06:43 hod. (t.j. v deň pojednávania) bol konajúcemu súdu doručený návrh žalobcu (e-mail) na „zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho posúdenia porušenia zásady nestranného súdu a sudcu“, ktoré súd zaevidoval v deň pojednávania, pričom okresný súd sa s návrhom na odročenie vysporiadal zákonom predpísaným spôsobom, keď na pojednávaní uznesením návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol a žiadosti právneho zástupcu žalobcu o odročenie pojednávania nevyhovel. Správnym je aj samotné vecné vyhodnotenie uplatneného dôvodu odročenia ako nie dôležitého (§ 119 ods. 1 O.s.p.), ako to korešponduje s vyššie uvedeným záverom o neopodstatnenosti tvrdení žalobcu o konaní „vylúčeného“ sudcu. Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. umožňuje súdu konať v dôvodných prípadoch v neprítomnosti účastníkov konania. Dôvodom žiadosti žalobcu o odročenie pojednávania bola námietka zaujatosti sudkyne, ktorá vec prejednáva, z dôvodu absencie jej nestrannosti. Ak sudkyňa takémuto návrhu na odročenie pojednávania nevyhovela a vec následne prejednála a rozhodla v neprítomnosti účastníkov a právneho zástupcu žalobcu, postupoval v plnom súlade s ust. § 101 ods. 2 O.s.p., keďže o jej nevylúčení z prejednávania a rozhodovania veci z tých istých dôvodov už bolo právoplatne rozhodnuté nadriadeným súdom. Účasť na pojednávaní súdu je právom, ktoré v prejednávanej veci žalobcom a jeho právnym zástupcom (a ani žalovanou) nebolo využité. Súčasne v tejto veci neexistoval (iný) dôležitý dôvod na odročenie pojednávania. Inými slovami, v prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom, nemôže dôjsť k odňatiu práva účastníka konať pred súdom (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 116/93) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania. Ustanovenie § 101 ods. 2 (v spojení s § 119 O.s.p.) umožňuje súdu zväžiť dôvodnosť návrhu na odročenie pojednávania a nadväzne konať v dôvodných prípadoch v neprítomnosti účastníkov konania. Iné chápanie predmetného ustanovenia by viedlo k jeho obsolentnosti a zároveň k nežiaducim prietahom v konaní, ktorých (tvrdená) existencia je v konečnom dôsledku základom samotného nároku uplatňovaného žalobcom v žalobe. Písomné vyjadrenie žalovanej zo dňa 30. 04. 2013 bolo súdu doručené 07. 05. 2013, t.j. až po vykonaní predvolania účastníkov na pojednávanie a zároveň v čase 3 dní pred nariadeným termínom pojednávania. Nemožno preto považovať za porušenie požiadavky bezodkladnosti doručenia vyjadrenia (§ 114 ods. 2 veta posledná O. s. p.) postup súdu (nemajúceho navyše v tom čase vedomosť o neúčasti žalobcu na súdnom pojednávaní), ktorý oboznámenie žalobcu s vyjadrením vzhľadom na krátky časový odstup a reálny čas doručenia vyjadrenia, ponechal už na samotné súdne pojednávanie. V konečnom dôsledku však platí aj skutočnosť, že dôvodom meritorneho neúspechu žalobcu nebola argumentácia predložená v písomnom vyjadrení žalovaného.

Bez akéhokoľvek racionálneho základu sú tvrdenia odvolateľa v tom smere, že súd si určil sám okruh a rozsah dokazovania, resp. že z odôvodnenia nie je poznateľné, či išlo o listiny (ktorými bolo vykonané dokazovanie) založené v exekučnom spise. Zo zápisnice v súdnom pojednávaní je mimo rámca akýchkoľvek pochybností zjavné, že dokazovanie bolo vykonané oboznámením listinnými dôkazmi

nachádzajúcimi sa v spise a podstatným obsahom exekučného spisu Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 5Er/549/2009 - ktorý dôkaz výslovne (na str. 2 spisu) požadoval samotný žalobca. Inú skutočnosť nie je možné vyvodiť ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (č. l. 69 až 77 spisu).

Odvolacie námietky žalobcu sa nedotýkajú hmotno-právnych dôvodov, pre ktoré okresný súd žalobu zamietol.

Hmotno-právnym dôvodom zamietnutia uplatneného nároku žalobcu bolo nepreukázanie naplnenia atribútov zodpovednostného vzťahu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom exekučného súdu. Žalobca v danom prípade odôvodňoval nesprávny úradný postup exekučného súdu nedodržaním zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia pre súdneho exekútora na vykonanie exekúcie. Okresný súd vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že v súdnej veci nedošlo k prieťahom s poukazom na skutkový stav popísaný vyššie. Súdom potom nemal za preukázaný nesprávny úradný postup ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nárok žalobcu považoval súd za účelovo vykonštruovaný a aj v rozpore s dobrými mravmi. Akékoľvek ďalšie dokazovanie vo veci by bolo preto nadbytočné.

Na základe konštatovaného odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd vykonal v prejednávanej veci dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu účastníkov konania, ako aj meritum veci. Po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 157 ods. 2 O. s. p. aj správne a presvedčivo odôvodnil.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvostupňového konania.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. Žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný, a preto je povinný nahradiť žalovanej trovy, ktoré jej v súvislosti s týmto konaním vznikli. Keďže si žalovaná náhradu trov odvolacieho konania neuplatnila (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a z obsahu spisu jej vznik trov aktuálneho odvolacieho konania ani nevyplýva, odvolací súd jej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0 .

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.